IJ MATTERS

SHRINE OF THE INFANT JESUS

Nashik India: Volume VI Issue 11– May 2026

CONTENTS

NO	TOPIC	PAGES	AUTHOR
I	SHRINE HAPPENINGS	3-6	ERROL
II	PENTECOST – COME HOLY SPIRIT WE NEED YOU	7-9	ERROL
III	ST JOSEPH MODEL OF FAITH, HOPE AND LOVE	10-14	ERROL
IV	INTERNATIONAL LABOUR DAY	15	GODFREY
V	THE SACRED TABLE: INTER-RELIGIOUS DIALOGUE THROUGH THE LENS OF SPORT	16-17	AUGUSTINE
VI	NASHIK DISTRICT TABLE-TENNIS….	18	LOKMAT
VII	INTERNATIONAL FAMILIES DAY	19	GODFREY
VIII	MOTHERS DAY	20	GODFREY
IX	टेबल टेनीस चॅम्पियन	21-22	फादर ऑगस्टीन
X	मायवारचा दिवस (Mother's Day)!!	23-25	वेन्सी डिमेलो
XI	रोझरीचा नामजप !! पवित्र माळेची ताकद !	26-29	मीना बनसोडे
XII	येशूचे प्रेरणादायी स्वर्गरोहण... आणि पवित्र आत्मा अन्वयार्थ!!	30-33	वेन्सी डिमेलो

SHRINE HAPPENINGS IN MAY 2026

The Jesuit community at the Shrine of the Infant Jesus was busy with Retreats, Seminars, Recollections and Sessions in the months of May 2026.

From May 12-20, 2026, Fr. Errol was in Wayanad to give the Retreat to Jesuit Scholastics at the end of their Pre-Ordination Programme (POP). These (15) were from six different Provinces [Chennai, Madurai, Goa, Karnataka, Kerala and Gujarat]. All of them will be ordained in 2028. The Retreat was held in the DSS Convent, Sultan Battery, Wayanad, Kerala. Since the weather was cool and it rained on some days (which cooled the place even more), it was just right for a Retreat and communion with God. The trees, rain, cool weather and the quiet were all aids to listen to the promptings of God's Spirit. The scholastics exited from the Retreat charged and ready to do not just great, but greater things for God in keeping with the Magis.

Frs Bosco, Vinay and Augustine were busy with maintaining the fort at Nashik.

Our first batch of ICSE Grade 10 students did us proud as did the last batch of the Grade X SSC (State Board) Students. In the ICSE, out of 52 students who appeared, 39 (75%) achieved a distinction and 13 (25%) achieved a First Class. In the SSC examinations, out of 112 students, 88 (79%) achieved a distinction and 24 (21%) nachieved a First Class. The Principal of the ICSE (Ms Esther Bansod), the Head Master of the State Board, Dr. Sanjay Katale and their team of dedicated teachers deserve a lot of the credit for this fantastic result. The students also did their part and worked hard. Congratulations to the staff and students.

ST. XAVIER'S HIGH SCHOOL ICSE, NASHIK ROAD
Opp. Nehru Nagar, Nashik Pune Highway, Nashik Road - 422101
Congratulations !
100%
A proud moment as our first ICSE batch shines with excellent results.
Vyom Bhatia
Rank - 1 (98.00%)
Kartiki Deshmukh
Rank - 2 (97.80%)
Vivan Bawdhankar
Rank - 3 (94.40%)
Total students appeared: 52
Distinction: 39
First Class: 13
10 Students scored above 90%
Late Rev. Fr. Dionusius Lobo SJ
Ex-Manager
Fr. Errol Fernandes SJ
Manager
Ms. Esther Bansod
ICSE Principal
Dr. Sir Sanjay Katale
SSC HeadMaster
Ms. Michelle Noronha
Play School Coordinator

ST. XAVIER'S HIGH SCHOOL, NASHIK ROAD
Opp. Nehru Nagar, Nashik Pune Highway,Nashik Road - 422101
Congratulations!
100% Result
A proud moment as our SSC students shines with excellent results.
Mahvish Khan
Rank -1 (472)
Sakshath Shetty
Rank -2 (466)
Atharva Dixit
Rank - 3 (465)
Sairaj Bodke
Rank - 3 (465)
Total students appeared: 112
Distinction: 88
First Class: 24
Late Rev. Fr. Dionysius Lobo S.J.
Ex- Manager
Fr. Errol Fernandes S.J.
Manager
Dr. Sir Sanjay Katale
SSC HeadMaster
Ms. Esther Bansod
ICSE Principal
Ms. Michelle Noronha
Play School Coordinator

Fr Augustine D’mello is transferred to Uplat Patilpada (10 Kms from Talasari) where he will be engaged in Pastoral and Village work. He has been a great asset at the Shrine for the last five years and has touched the lives of hundreds of devotees through his homilies and personal touch. We ask God to be with him, the Infant Jesus to keep showering graces and blessings on him and Joseph and Mary to keep interceding.

We welcome Fr. Linus D’mello to our community from June 1, 2026.

Fr. Errol Fernandes SJ
June 2026

PENTECOST – COME HOLY SPIRIT WE NEED YOU

A story is told of a man, who, when a very young boy, was taken to nursery school by his mother. Attentive to his anxiety about being abandoned, the boy's mother leaned down, kissed her son, and said, "Good bye, my love. No one is leaving." Each day, his mother would bid him farewell with those same words. The boy was too young to recognize the paradox, and embraced his new existence and quickly adjusted to new and frightening surroundings. Day after day, and week after week, his mother bid the same farewell: "Good bye, my love. No one is leaving."

The boy grew into adulthood, and was during this time confronted with the reality of having to place his mother in a nursing home. She -- now elderly and frail, with advanced Alzheimer's disease -- barely recognized him, often forgot to eat, and simply could no longer care for herself. As he departed from her, leaving her in her new and frightening surroundings, he remembered her words. He leaned down, kissed his mother, and said, "Good bye, my love. No one is leaving" -- words his mother recognized even though she no longer recognized him. A tear appeared in her eye, as she clasped his hand and repeated, "Good bye, my love. No one is leaving."

This is Jesus' message on his departure to the Father: "Good bye, my love. No one is leaving".

The annual celebration of the paschal mystery, which began on Ash Wednesday, culminates at Pentecost. In a narrative evocative of major Old Testament themes, Acts recounts the overwhelming gift of the Spirit. Such a fresh outpouring of the Spirit was to accompany the messianic age. In addition, the first-century Jewish feast of Pentecost, which occurred 50 days after Passover, memorialized the covenant at Sinai. Having celebrated the liberating Passover sacrifice of Jesus, the disciples are formed into a covenant community that is to continue the work of Christ through history. As we celebrate the traditional birthday of the church, the readings present the genetic code of the living church.

Jesus is departing from us, out of our sight. We find ourselves in the new and frightening surroundings of this life, in a place where we are uncomfortable and often feel ill equipped to carry on. Yet, Jesus continues to assure us of his continued presence through his gift of the Holy Spirit. This is why though he says Good-bye; he is not leaving. This is shown in the Gospel text of today when he comes to the frightened disciples after his Resurrection on Easter evening, with a twofold greeting of peace. These disciples, who fled in fear at Jesus' arrest, are now themselves forgiven and told to continue his mission from the Father. Though they abandoned Jesus, he will not abandon them; though they failed him, God's love will not fail them. Then, reminiscent of God's action at creation, Jesus breathes on them, and gifts them the gift of the Spirit and with it the gift of new life. They have become a new creation. Along with the gift of the Spirit is also a commission which is to forgive and retain sin." Retaining sin" has sometimes been equated with a juridical act, but two indicators caution us that it should not be so. The first is that it is not just the eleven but the "disciples" who are gathered in the room. John uses the

term “disciples’ for a much larger group than the twelve or eleven. This group could also have included women and so the commission has to do with something that is more than juridical. The second is that the Greek “kratein” can also mean, “Restrain or hold in check.” This thus means that through the gift of the Spirit, who is also the Spirit of truth, the disciples are given power to take away sin the sin of the world and unmask and control the power of evil as Jesus himself did. They are not to act as arbiters of right and wrong, but through their just and loving actions in imitation of the Lord, they are to communicate the unconditional love of the Father.

At Pentecost, as the Acts of the Apostles narrates, the Spirit of God comes down upon the disciples, resting on each of them and thereby bringing them—and us—together once again. The disciples get a crash course in the language of God. After Pentecost, the days of Babel and confusion are over. The great differences among us, in communication and dialogue, culture and background, wealth and poverty, are scattered in “the rush of a violent wind.” Tongues of fire burn them away. It does not matter now whether we are Parthians, Medes or Elamites of old, or Indians, Chinese, Pakistanis of today. Each one hears the same message in his/her native tongue simply because the language of love is one. Our world, however, is still tongue-tied. What can be misunderstood will be misunderstood. However, Babel, the parable of our first clash of cultures and failure to communicate, is more than a mythic explanation of the differences among nations and languages. It is an apt description of the human condition itself. We often do not understand one another even when we speak the same language. We all remain stymied by our fundamental inability to accept the differences among us in how we live and what we believe.

But the unity which love brings is summarized by Paul in his first letter to the Corinthians. The Spirit, though one, is never bottled or canned. It is at work in each of us, always fresh and always new, waiting to be translated into the language of our own lives, into the language of love. It is only to the extent that we try to accept the other, no matter how different or foreign, that we come to understand the language of God. Only then is Babel turned to Pentecost.

As the Spirit used the discourse of the disciples on Pentecost to reshape and redirect the lives of those who listened to their words, so the Spirit on this Pentecost will reshape and mould us if we but listen. After all, God speaks to us in the one abiding word that ends fear and brings lasting peace and love—the Word- Made-Flesh, Jesus Christ our Lord.

Errol Fernandes

ST. JOSEPH THE WORKER

St. Joseph, just give me a hand
When work and worry plague me
You had to flee the tyrants might
Your Wife and Child would live free

A carpenter they say you were
That wouldn't be high earning
And while you toiled to keep life going
You saw to Jesus' learning

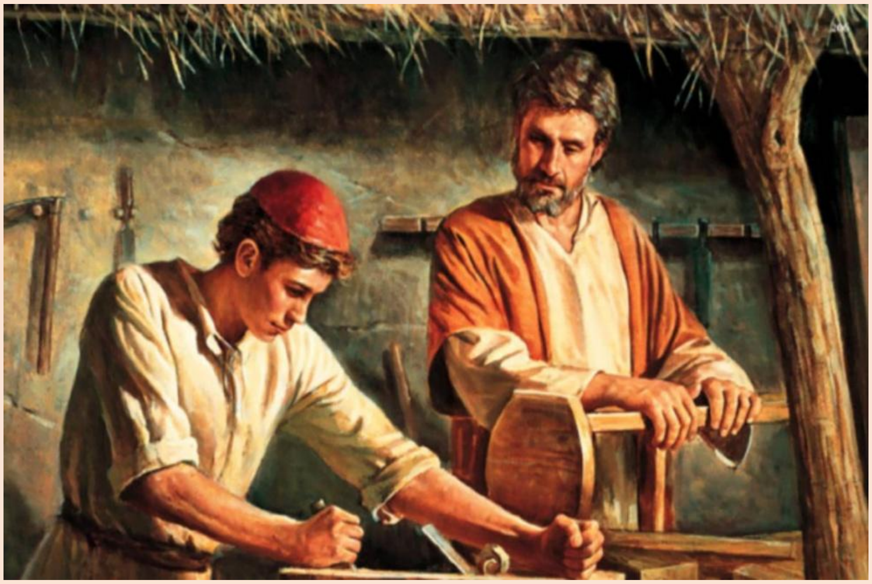

You disappear from scripture's notes
When you had done your best
St. Joseph let me live your way
And leave to God the rest

GODFREY D'LIMA

ST. JOSEPH, MODEL OF FAITH, HOPE AND LOVE

I. Introduction: St. Joseph is one of the very few Saints who has two feast days to honour him. The scriptures do not say much about this silent saint. As a matter of fact, St. Joseph does not speak in the scriptures. His voice is not heard. This is to be expected because St. Joseph was a man of action more than words.

II. Some qualities of St Joseph from which we can draw inspiration from him for our own lives are as under.

1) **Attentive listening:** Matthew is the only one of the four Evangelists who places Joseph on the centre stage in his Infancy Narrative. The angel appears to Joseph in a dream on four separate occasions. (Mt 1:20-21; 2:13; 2:19-21; 2:22).

Before (Mt 1:18-19) the first of these dreams (1:20-21) Joseph had already made up his mind to follow the law because he was righteous. He became aware of the pregnancy of Mary - to whom he was engaged or betrothed - and possibly suspected her of adultery. The only logical explanation of the pregnancy was that Mary was guilty of adultery. Joseph had the choice to pursue a legal trial for adultery (Deut 22:23-27) or draw up a bill of divorce. Joseph chose the latter option because he did not want to publicly shame Mary and it would attract less attention.

Hearing with the ears of our head and seeing with the eyes of our head is only one way of hearing and seeing. True hearing and seeing require that we hear and see also with the ears and eyes of our hearts.

2) **Trusting God's word:** The angel explains that the child conceived in Mary is from the Holy Spirit (Mt 1:20) and Joseph must take his pregnant betrothed as his wife. Not only is he to do that, he will also not have the privilege as the foster father to name this child. This name has already been chosen by God as communicated by the angel (1:21). His trust in God's word shows in his action.

When things go the way we want, it is easy to believe and trust God's word. However, when God's word calls us to act the opposite of the way want, it is not easy to accept and follow.

3) **Action more than words**: Joseph's trust in God's word does not end with his acceptance of Mary and Jesus as his wife and son respectively. In the three dreams that follow the first (2:13; 2:19-20 and 2:22), he is asked to perform actions which are extremely difficult. However, since it is God's plan and God's hand is at work, Joseph acts in obedience.

In the first of these dreams, Joseph is asked to go to Egypt hastily. He obeys. In the second, when the family is in Egypt, he is asked to go to Israel (2:19-20). Once again, he obeys. The choice of Nazareth and not Judea in Israel as the place of residence of the family is also attributed to Joseph's obedience (2:22-23).

We sometimes look for God only in miracles or extraordinary events. Yet, God keeps revealing God's power, might and love in the ordinary events of our lives. Like Joseph we must open our hearts wide to see.

4) **Acting without expectation:** In most of our relationships with others including members of our families, we act with some or other expectation. Sometimes, we expect those to whom we have been generous and kind to also be generous and kind to us in return. At others times, we expect a word of gratitude and even praise for reaching out. At still other times, we expect that those to whom we have reached out will not be ungrateful. With Joseph, there were no expectations whatsoever. He did what had to done.

Each of us is also called by God in our own way to be God's instrument of love and peace. God does not expect that we do extraordinary things to reveal this love. If like Joseph we can reach out to another even in a small way, we will have done well.

5) **Model for workers and the sanctity of work:** The Gospel of Matthew tells us that Joseph was a carpenter (13:55). He does not state whether Jesus followed his foster father in this trade. In his Gospel, he refers to Jesus as "the carpenter's son" (13:55). The Gospel of Mark, however, informs us that Jesus did follow Joseph in this trade. When Jesus goes back to his hometown, the townsfolk identity him as "the carpenter" (Mk 6:3).

The celebration of the feast of St. Joseph, the worker on the first day of May each year – when Workers Day or Labour Day is celebrated in many countries of the world - is a celebration of the saint and his work ethic, but also a celebration of the participation of humans in God's work of creation. In this Joseph becomes an inspiration and model to workers of the meaning of hard work and earning one's living through the sweat of one's brow.

6) **Model of discernment and faith**: Obedience to God's word required a lot of discernment and faith from Joseph. He was aware that he would not have been able to recognise immediately whether he was indeed doing God's will. The dreams could have been the result of his own imagination. It required discernment to know that they were not. All decisions that he had to take - the hastening to Egypt, remaining in Egypt when the threat to the child was still alive, and the return to Nazareth - were life changing decisions. They would affect not only his life, but also the life of his wife Mary and Jesus. This is why he had to be convinced of that which he could not see and hope that his actions were in accord with what God wanted him to do.

One important rule of a good discernment is that we do not make decisions when we are upset or even elated. This is because these decisions will be based only on emotion and not discernment. We have to be at equanimity before we make important decisions and, in this regard, Joseph is a model to be imitated.

7) **Protector of the family and of the world:** In his role as foster father of Jesus, Joseph was protector of his family. The safety of his family was of prime importance to Joseph and he placed their needs and safety above his own.

This quality of Joseph can be extended to include his protection of the whole world. As he kept the interests of his family uppermost, so he keeps the interests of the world uppermost in his intercession for the world.

When we are tempted to live self-centered and selfish lives, Joseph's selflessness comes as a breath of fresh air inviting us to be other-centered and to make a difference to the lives of others.

III. **Conclusion:** In the play Hamlet, there is a scene in which Hamlet says to his friend Horatio "There are more things in heaven and earth, Horatio, than are dreamt of in your philosophy" (Hamlet 1.5). One understanding of this is that while there are many things that the human person does know, there are possibly more things that we do not yet know.

We live in times where many of us would prefer to see before we believe. If we are of this mind, then there is no need for faith. St. Joseph teaches us to believe even without seeing. He also teaches us to believe even when we cannot see. This is because like him, we too must realize

that God’s will for the world will always be better than what we want for ourselves. We must learn from St. Joseph how to make our will subservient to God’s.

Our actions in most cases, even the seemingly altruistic ones are often with our eye on the reward. St Joseph teaches us that we must learn to find the reward in the doing of the action.

ERROL FERNANDES

INTERNATIONAL LABOUR DAY

To every Worker thanks and praise
For all the world you serve
Your legions slog with frugal wage
But hold their job with nerve

In God's great plan so just and true
Workers should have their needs
And human wellbeing shared by all
That every life succeeds

Rise O Workers of the world
To build the plans of Heaven
That liberty, equality
May spur our growth like leaven

GODFREY D'LIMA

THE SACRED TABLE: INTER-RELIGIOUS DIALOGUE THROUGH THE LENS OF SPORT

The sylvan landscape of Manickpur, Vasai—characterized by its sprawling paddy plantations and coconut groves—served as more than a picturesque backdrop for my youth; it was a foundational space for communal inclusivity. Growing up in a culture now increasingly pressured by urbanization, I was early introduced to an environment where diverse faiths coexisted. This pluralistic upbringing was further solidified through my academic journey and professional tenure in Mumbai’s milk distribution and transport sectors. These experiences cultivated a profound respect for the "other," affirming that the pursuit of the Divine is a shared human endeavor, regardless of the nomenclature used for God.

Upon entering the Society of Jesus, this inclination toward the "other" was given theological structure. The Jesuit charism of being "contemplatives in action"—finding God in all things—became the lens through which I viewed the world. My studies in Nepal, Pune, and Delhi reinforced the vital adage: "to be religious is to be inter-religious." This perspective was later enriched by working with tribal communities in Shirpur and Manor, whose harmony with nature offered a masterclass in the greater good. However, it was during my recent five-year tenure at the Shrine of Infant Jesus in Nashik, under the mentorship of Fr. Errol Fernandes, that my spiritual mission found an unexpected medium: the sport of table tennis.

Fr. Errol, a scholar who seamlessly integrates scripture with the practicalities of finance, encouraged me to return to the gymkhana. In Nashik, where the Christian population is a distinct minority, the table tennis court became a primary site for inter-faith engagement. Training alongside Hindu peers for national tournaments necessitated a level of mutual reliance that

transcended ritual differences. Our "sojourns" across India and the occasional shifts in our travel plans served to deepen a bond of trust that was both athletic and spiritual.

Through the medium of my mother tongue, Marathi, these encounters took on a deeper cultural resonance. We did not merely coexist; we participated in the rhythms of each other's lives, celebrating Ganpati, Dasara, and Diwali with the same communal joy as Christmas and Easter. This experience underscored that dialogue is most effective when it is lived rather than merely discussed. As I conclude my time in Nashik, I see my fulfillment as a Jesuit reflected in the shared sweat and camaraderie of the court.

Ultimately, this journey proves that the boundaries of faith are softened by the common goals of sport. As Nelson Mandela famously observed:
"Sport has the power to change the world. It has the power to inspire. It has the power to unite people in a way that little else does. It speaks to youth in a language they understand."

In the simple bounce of a celluloid ball, I found a universal language that translates the Jesuit mission into a lived reality of peace and partnership.

AUGUSTINE D'MELLO

LOKMAT TIMES

Nashik District Masters TT C'ship evokes great response

Narendra Chhajed, Shekhar Bhandari, Abhishek Chhajed, Milind Kachole, and Suhas Agharkar with all the victorious players.

The Nashik District Masters Table Tennis Championship was recently organised by the Nashik District Table Tennis Association in the city. The tournament featured competitions in Men's Singles, Women's Singles, and Doubles categories across age groups of Over 40, Over 50, and Over 60. The event received a total of over 60 entries. The competitions were conducted in the league format.

In the Men's Singles (Over 50 category), Umesh Kumbhojkar clinched the championship title by defeating Augustine D'Mello 2-1 in the final match, with a scoreline of 4-11, 11-3, 11-4. Kumbhojkar secured his second title in the Men's Singles (Over 60 category), thereby earning the distinction of a double crown, by defeating Shivanand Kundaje 2-0 in the final, with a score of 11-3, 11-7.

In the Men's Singles (Over 40 category), Augustine D'Mello claimed the championship title by defeating Sagar Kulkarni 2-0 in the final round, with a score of 11-4, 11-8.

In the Women's Singles (Above 40 category), Swati Agharkar secured the championship title by defeating Sunita Dhatingan 2-0 in the final round, with a score of 11-4, 11-9.

The pairing of Suresh Sharma and Sunil Malode clinched the championship in the Men's Doubles category, by defeating the duo of Augustine D'Mello and N Vasudev 3-2 in the final round, with a score of 11-6, 6-11, 11-5, 8-11, 11-6. The winners and runners-up of the tournament were honoured with cash prizes presented by the President of the Nashik District Table Tennis Association Narendra Chhajed.

A felicitation ceremony was held to honour the athletes who won medals in various categories at the recently concluded 32nd Masters National Table Tennis Championship in Pune. The honourees, including Shivanand Kundaje, who clinched three gold medals in the Men's Over 70 age group, and Umesh Kumbhojkar, Satish Shirsat, Swati Agharkar, Jyoti Kulkarni, and Sunita Dhatingan were presented with gifts in recognition of their achievements. The event was anchored by the Association Secretary Shekhar Bhandari. Rajesh Bharvirkar, Milind Kachole, Abhishek Chhajed, and Suhas Agharkar were present. Purushottam Aher, Swati Agharkar, and Abhishek Chhajed put in exceptional efforts to ensure the successful organisation of these championships.

Nashik First
Page No. 3 May 22, 2026
Powered by: erelego.com

INTERNATIONAL FAMILIES DAY

We are one human family
Of every race and tribe
Our cultures varyingly so rich
In diverse ways we vibe
God’s wonder is revealed to us
By every human being

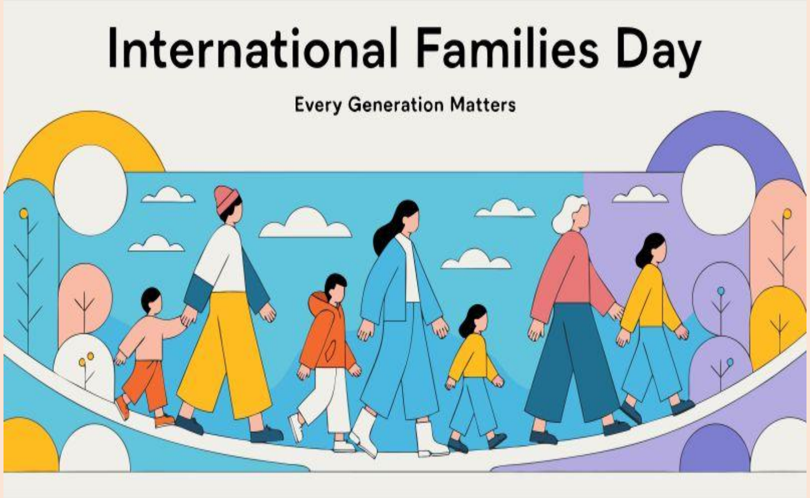

And in this earthly family
Its great mosaic we’re seeing
The nations too are families
Even through war and strife
Like every family to learn
There’s so much more to life

We pray that God may bless the way
Of families great and small
That through our quest for peace and joy
We’ll heed to heaven’s call

GODFREY D’LIMA

MOTHER’S DAY

Mother’s Day is everyday
For Mothers seldom rest
The home will run for everyone
And that’s a real test

Like God above who keeps us going
No matter great or small
A Mothers care is always there
Whatever will befall
So, thanks dear Mothers thanks be God
You strive your best to give
May all of us without a fuss
Do more for all to live

GODFREY D’LIMA

टेबल टेनीस चॅम्पियन फादर ॲगस्टीन एस.जे. !!

टेबल टेनिस चॅम्पियन फा.ॲगस्टीन म्हणतात वसईतील माणिकपूरमधील माझ्या बालपणीची हिरवीगार वनराई म्हणजे केवळ भातशेती, मळे आणि नारळाच्या झाडांचे एक रमणीय दृश्य नव्हते; तर ती सर्वसमावेशकतेची धर्म निरपेक्षतेची एक सुपीक पवित्र भूमी होती.

मी जातीय सलोख्याला महत्त्व देणाऱ्या वसई संस्कृतीत वाढल्यामुळे, माझ्या सुरुवातीच्या काळात विविध धर्मांबद्दल आदराचा पाया घातला गेला.... शाळा, महाविद्यालय आणि अखेरीस मुंबईच्या गजबजलेल्या व्यावसायिक जगात प्रवेश केल्यावर हा दृष्टिकोन अधिकच दृढ झाला.

दूध वाटप असो किंवा रीक्षा चालक सेवा असो, सर्व स्तरांतील लोकांशी झालेल्या माझ्या संवादातून एका साध्या सत्याची खात्री पटली: जरी आपण देवाला वेगवेगळ्या नावांनी संबोधत असलो, तरी आपली सामायिक मानवतेची माणुसकी एकच राहते.

हा प्रवास अखेरीस मला जेज्वीटपर्यंत घेऊन आला, जो गरीब आणि उपेक्षित लोकांसाठी समर्पित असलेला एक जागतिक समुदाय आहे. माझ्या धर्मगुरू दीक्षाकाळात, मी 'सर्व गोष्टींत आणि चराचरात देव शोधण्याच्या' संत इग्नेशियन लोयोलांच्या आध्यात्मिक आदर्शाचे पालन करत, 'कृतीतील चिंतनशील' व्हायला शिकलो.

त्यानंतर नेपाळ, पुणे आणि दिल्ली येथील माझ्या आध्यात्मिक अभ्यासाने एक व्यापक धर्मशास्त्रीय आणि तात्विक दृष्टिकोन प्रदान केला, ज्यामुळे 'धार्मिक असणे म्हणजे आंतरधर्मीय असणे' हा विश्वास अधिक दृढ झाला.

हीच विचारसरणी शिरपूर आणि मनोर येथील आदिवासी समुदायांसोबतच्या माझ्या सेवाकामातही माझ्यासोबत राहिली, ज्यांच्या निसर्गाशी आणि सामुदायिक सलोख्याशी असलेल्या घनिष्ठ संबंधाने माझा आध्यात्मिक दृष्टिकोन अधिक समृद्ध नि दृढ केला.

मात्र, या प्रवासातील सर्वात अनोखा अध्याय गेल्या पाच वर्षांत नाशिकमधील बाळ येशूच्या देवस्थानात उलगडला. *धर्मग्रंथ आणि करुणेची खोल भावना यांचा समतोल साधणारे सेवाभावी नि विद्वान, फादर एरॉल फर्नांडिस एसजे यांच्या मार्गदर्शनाखाली, मला माझी दीर्घकाळ सुप्त असलेली आवड, टेबल टेनिस, पुन्हा जागृत करण्यास प्रोत्साहन मिळाले.

स्थानिक जिमखान्यात प्रशिक्षण घेत असताना, मी प्रामुख्याने नाशिकमधील हिंदू असलेल्या समाजात रमून गेलो. जी गोष्ट केवळ एक शारीरिक छंद, कसरत व्यायाम नि योग साधना म्हणून सुरू झाली होती, ती लवकरच आंतरधर्मीय सुसंवादाच्या एका गहन अभ्यासात आध्यात्मात रूपांतरित झाली.

टेनीस टेबलवर, खेळासाठी अंगाची चपळाई, नजरेची एकाग्रता आणि विशेषतः समोरील प्रतिस्पर्ध्यावर परस्पर आदराची भावना होती; तर खेळाबाहेर, सरावानंतरच्या गहन चर्चा आणि राष्ट्रीय स्पर्धांसाठीच्या प्रवासाने आत्मविश्वासाचा पूल बांधला गेला.

आम्ही केवळ एक खेळच नाही, तर आमचे आयुष्यही एकमेकांसोबत वाटून घेतले. सहभागिता केली. ज्या उत्साहाने आम्ही नाताळ आणि ईस्टर साजरे करायचो, त्याच उत्साहाने मी गणपती, दसरा आणि दिवाळी साजरी केली. मूळ मराठी भाषिक असल्याने, आमच्यातील मातृभाषेमुळे कधीच अडथळे निर्माण झाले नाहीत. भावंडासारखे खेळलो वावरलो. एकमेकांना रिझवत हास्य विनोदात बहरलो. मला माझ्या सहकाऱ्यांशी भावनिक पातळीवर जोडले. केवळ सुसंवादी नव्हे तर आम्ही आमची दुःख वेदना अडीअडचणी ही एकमेकांशी शेअर केल्या. एकदुसचऱ्यांना मानसिक आधार दिला. एकमेकांच्या सुखदुःखात रमलो....

नाशिकमधील माझ्या सेवाकाळाकडे मागे वळून पाहताना माझ्या लक्षात येते की, पिंग-पाँग टेबल हे एक पवित्र स्थान बनले होते. एक मानवतेची वेदी होती. त्यातून हे सिद्ध झाले की, आंतरधर्मीय संवाद नेहमीच धर्मशास्त्राच्या मंदीरात चार भिंतीत औपचारिक सभागृहांमध्ये होत नाही; तो स्पर्धेतील घामातून, एकत्र येण्यातून, जेवणाच्या आनंदातून आणि उत्तम खेळातून मिळणाऱ्या आस्वादातून, परस्पर आदरातून घडतो.

जेज्वीटसंघ वृत्तीच्या दृष्टिकोनातून जीवनशैलीतून आणि चेंडूच्या साध्या उसळीतून मला हे जाणवले आहे की, खेळ ही एक वैश्विक भाषा आहे....
एक अशी भाषा जी वेगवेगळ्या धर्मांच्या अनोळखी लोकांना एकत्र आणते. एका सुसंवादी समुदायात रूपांतरित करू शकते.
हाच नाही का तो प्रेषितांना अभिप्रेत मानवधर्म...

ऑगस्टीन एस.जे. !!

मायवारचा दिवस (Mother’s Day)!!

माय म्हणजे प्रेम, माया, त्याग आणि निस्वार्थ भावनेचं जिवंत रूप. आई असणे म्हणजे निखळ वात्सल्य. तिला माता, आई, माय, मम्मी अशा विविध नावाने प्रेमस्वरूप आपण हाक देतो. मुलाच्या या हाकेला जेव्हा ती ओ देते प्रतिसाद देते. तेव्हा बाळांचा चेहरा फुलून येतो. देवाच्या नात्या इतकेच आई या शब्दात माधूर्य आहे. दिलासा आहे. आधार आहे. आई ह्या नाव संबोधनाला एक ताकद आहे. प्रेमळ मायेची ममतेची भावपूर्णता आहे.

प्रत्येकाच्या आयुष्यात आईचं स्थान खूप महत्त्वाचं असतं. तिच्या कष्टांमुळे आणि प्रेमामुळेच आपलं जीवन सुंदर आणि सुरक्षित बनतं. या महान व्यक्तीच्या सन्मानार्थ Mother's Day साजरा केला जातो.

भारतामध्ये मायवारचा दिवस मे महिन्याच्या दुसऱ्या रविवारी साजरा केला जातो. या दिवशी आपण आईबद्दल कृतज्ञता व्यक्त करतो. लहानपणापासून आई आपल्यासाठी किती काही करते — आपली काळजी घेते, आपल्याला शिकवते, योग्य मार्ग दाखवते आणि प्रत्येक संकटात आपल्या सोबत उभी राहते. स्वतः खस्ता खाऊन आपणास आस्थेने वाढवते.

तिचं प्रेम निरपेक्ष असतं, त्याला कोणतीही अट नसते. या दिवशी लोक आपल्या जन्मदात्या आईला शुभेच्छा देतात, भेटवस्तू देतात, तिच्यासोबत वेळ घालवतात. काहीजण आईसाठी खास जेवण बनवतात किंवा तिच्या आवडीच्या आवडणाऱ्या गोष्टी करतात. काही अडी अडचणीस्तव आई वृद्धाश्रमात असेल तर तिथेही मुलं तिला भेटायला जातात.

पण खरं पाहता, आईचा सन्मान फक्त एका दिवसापुरता मर्यादित नसावा. आणि तो नसतोच. मातेला पाहताच वात्सल्याने मायेने भरली अवघी वसुंधरा.... असे गीत ओठी येते...
देशालाही आपण मातृभूमीची उपमा देतो. म्हणूनच आपण दररोज तिचा आदर केला पाहिजे. आणि तिच्या कष्टांची त्यागाची कदर केली पाहिजे.

असे या शुभदिनी या ठिकाणी सुचवावेसे वाटते.

मायवारचा दिवस आपल्याला आईच्या महत्त्वाची जाणीव करून देतो. तिचं प्रेम अमूल्य आहे आणि तिची जागा कोणीही घेऊ शकत नाही. त्यामुळे आपण नेहमीच आईचा सन्मान केला पाहिजे.
आणि तिला आनंदी ठेवण्याचा प्रयत्न केला पाहिजे. गर्भात नऊ महिने मातेने वाढविल्याची खूण म्हणूनच आपल्या प्रत्येकाच्या ओटी पोटावर ती असते.

आई ही आपल्या जीवनातील सर्वात मोठी शक्ती आहे. तिच्या प्रेमाशिवाय जीवन अपूर्ण आहे. म्हणूनच मायवारचा दिवस हा तिच्या त्यागाचा आणि प्रेमाचा सन्मान करण्याचा एक सात्विक सुंदर सुगंधी असा दिवस आहे. घरातले आपण सारे जेवल्याशिवाय तिला घास जात नाही.

जीला Womb आहे ती Woman ती जेव्हा गर्भते अंकुरते तेव्हा जगात उद्याचा मानवी उषःकाल सुरू होत असतो. आशा. दिशांनी, नवी उषा उमेद प्रगटत असते. अशी ही पवित्र पावन जननी आहे आपली माय. अशी माय आपल्या गर्भातील अर्भकाला कधी गर्भातच कुस्करील का? कधीच नाही. तसे कुस्करणे म्हणजेच स्वताच्या जीवाचीच हत्या करणे होय.

मात्र आजच्या सुधारित पुरूषप्रधान युगात आणि स्त्री स्वातंत्र्यात तिच्या मनाविरुद्ध दबाव वाढला आहे. तिला आई होऊ देत नाही. कधीकधी ती स्वतःलाही आई बनवू देत नाही. त्यामुळे विवाह संस्था धोक्यात आल्या आहेत. नरनारीने एकत्र राहायचे. जीवनाची मजा लुटायची. नित्य श्रृंगारात रमायचे. मात्र मातृत्व नको. असा स्वार्थ आज नारीतही बळावला आहे.

एकीकडे असे घडत असताना काही दाम्पत्यांना तर कन्यारत्नच नको झाले आहे. मायबापच गर्भातील दुर्दैवी कन्या अर्भकाची गर्भपातात वैरीणी शत्रू होताना दिसत आहेत. इतक्या टोकाचा जीवघेणा निर्दयीपणा स्वार्थ आज जगात बळावला आहे. म्हणूनच मुला मुलींच्या तुलनेत जगातील हा समतोल ठासळलेला आहे. तो उरलेला नाही. हे चिंताजनक आहे. आणि आज मायवारच्या दिवशी ह्यावर चिंतन होणे गरजेचे झाले आहे.

विश्व उत्पतीनंतर देवाने पाहिले सारे काही सुंदर आहे. आणि आदामाला सहचारिणी असावी म्हणून त्याने त्याला गाढ झोप आणली. त्यापासून त्याने स्त्री निर्माण केली. इतके हे नरनारीचे पवित्र नाते आहे. त्या नात्यालाच आज कलंक लावला जात आहे. गर्भातच कन्येला नख लावून मारले जात आहे.

गर्भातील बाळही आपल्या जन्मदात्या आईशी हीतगूज करीत असतात. ते ती माय अनुभवत असते. गर्भातच कन्येला भावी मायलाच मारले जाणार आहे हा संदेश जेव्हा गर्भापर्यत पोहचतो तेव्हा त्या कन्यागर्भाची स्थिती काय असेल? ह्यावरही ह्या मायवारदिनी चिंतन होणे गरजेचे आहे.

जगात येऊ इच्छिणाऱ्या अशा अनेक
कन्या, गर्भकळ्या आईच्या दुधाच्या एका घोटासाठी नि डोळे उघडून नव जग पाहण्यासाठी आसुसलेले असतात.
पण जन्माआधीच ती कुस्करली जातात.

मायवार दिनी कित्येक माता कुणाच्या मावशी, आत्या, आजी, ताई, वहीनी, सून, सासू, मेव्हणी अशी ही सारी नाती ह्या साऱ्या माताच आहेत. मिळून साऱ्या जणी हा मायवार दिन साजरा करणार आहेत. अशा सर्व मातांना ह्या मायवार दिनाच्या मंगलमय शुभेच्छा.

वेन्सी डिमेलो

रोझरीचा नामजप !! पवित्र माळेची ताकद !

रोझ म्हणजे गुलाब. गुलाबाची एक एक पाकळी मोजत ती मरीयेच्या चरणी वाहात केलेली साधना नामजप म्हणजे रोझरी. किती रम्य रहस्यमयी भक्ती प्रसन्न प्रार्थना... ज्यात आनंद आहे. काटेरी दुःख आहे. देवाचा गौरव आहे. आणि तमावर विजय मिळविणारा देवाचा प्रकाश आहे. त्या रोझरीची ही ओळख. आणि महती....

ह्या जपमाळीची सुरुवात तेराव्या शतकात झाली. १२१४ मध्ये पवित्र मारियेने संत डॉमिनिक यांना दर्शन देऊन ही जपमाळ जगाच्या शांती कल्याणा आणि विश्व संवर्धनासाठी लोकांपर्यंत पोहोचवण्यास सांगितले....

पंधराव्या शतकात ब्रिटनचे एल अँएन डी रूपे यांनी संपूर्ण युरोप देशात या साधना प्रार्थनेचा प्रसार केला.

१५७१ मध्ये ऑटोमन साम्राज्याचे प्रचंड सैन्य ग्रीकच्या किनाऱ्यावर त्यांच्यावर हल्ला करण्यासाठी येऊन थांबले होते. तेव्हा पोपने हा हल्ला रोखण्यासाठी रोजरीची ही संयमाची प्रार्थना करावयास सांगितले. जपमाळेची प्रार्थना हे संयमी विजयाचे आणि शांततेचे प्रतीक मानले जाते.

पवित्र माळ किंवा जपमाळ ही प्रत्येक धर्मात आहे. ज्या त्या धर्माचे लोक आपल्या परीने आपली ही जपमाळ करत असतात. मुस्लिम मिसबाह व
हिंदू नामजप म्हणतात. भक्त आपल्या ओठात देवाचे नाव पुटपुटत माळेचा एकेक मणी सारत ही प्रार्थना करीत असतात. आपले पवित्र इप्सित साधत राहतात.

ख्रिस्ती धर्मामध्ये ही जपमाळ दोन गोष्टींसाठी बनलेली आहे मानसिक प्रार्थना आणि वाचिक प्रार्थना मानसिक प्रार्थना म्हणजे येशू ख्रिस्त आणि त्याच्या धन्य पवित्र मातेच्या जीवन, दुःखसहन, मरण व पुनरुत्थान यातील प्रमुख रहस्याचे ध्यान होय.

एकदा मी अशीच शांत बसले असता माझ्या मनात विचार आला आपण माळ करतो पण त्या मागचे रहस्य काय आहे? ही प्रार्थना केव्हापासून आणि कशी सुरुवात झाली? त्या विचारांची माझ्या मनाला कुतूहल व हुरहुर लागली. आता सोपे आहे. इंटरनेटवरून आपल्याला सगळी माहिती मिळते.

ही जपमाळ माझ्या जीवनाशी फार निगडित आहे. माझी आई अ.नगर जिल्ह्यातील सोनगावच्या मिशनमध्ये फादरांकडे कामाला होती. आईप्रमाणे अनेक महिला तेथे कामाला होत्या. कोणी विधवा. कोणी परितक्त्या, त्यांची मुले पण त्याच्याबरोबर होती. काही महिलांना मुल नव्हती. आमच्यात एक महिला अशी होती. जिच्याकडे जादूटोणा करायची विद्या होती. असे म्हटले जायचे. ज्यावर आपला विश्वास नाही. तिला जादूटोणा करायची सवय होती. ती कधीच चर्चमध्ये जात नसे .

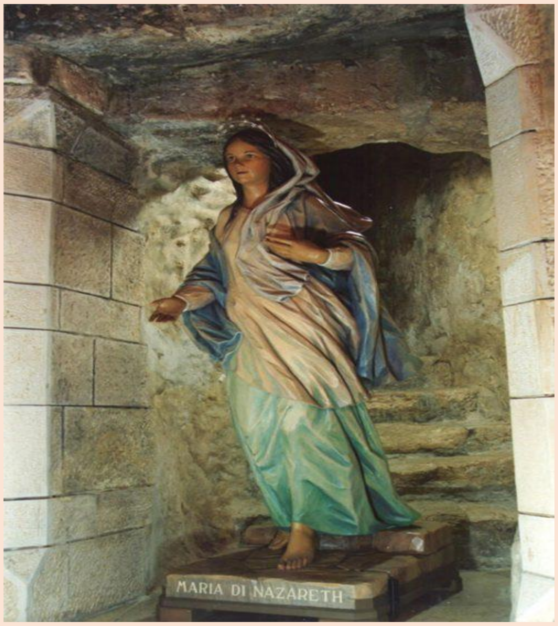

मी त्या सर्व मुलांमध्ये लहान होते. सात वर्षांची असणार. एकदा असं झाले की माझ्या आईची नाईट ड्युटी होती. हॉस्पिटलमध्ये ती ड्युटी संपवून तशीच सात वाजताच्या प्रार्थनेला गेली. बाकी सर्व महिला आणि मुले पण गेली. आणि मी एकटीच आमच्या कॉमनरूममध्ये झोपले होते. ही महिला आली आणि तिने माझ्या पायाशी हळद आणि कुंकू वाहिले. मी झोपेत होते. माझी आई मिस्सावरून आली. आणि तिने तो प्रकार पाहिला. आणि ती सर्वांना विचारू लागली. सगळ्या बायकांमध्ये कुजबुज सुरु झाली. हे कृत्य कोणी केले? सगळ्यांचा संशय त्या महिलेवर होता.

हा घडलेला सगळा प्रकार माझ्या आईने फादर कोयलो यांना सांगितला. फादर तेथे आले आणि तिला प्रश्न केला हे तू केले का ? ती हो म्हणाली. त्यानंतर त्याच दिवशी दुपारी त्या भीतीने मला खूप ताप आला. माझ्या वडिलांची आई माझी आजी आणि माझी चुलत आजी आम्हाला भेटण्यासाठी आल्या होत्या.

माझा एवढा ताप पाहून त्या हैराण झाल्या. आईने मला लगेच सिस्टरांच्या
दवाखान्यात दाखल केले. सिस्टरांनी माझ्यावर उपचार सुरू केले. दोन दिवस झाले माझा ताप काही उतरेना. आई घाबरली. फादर रोज मला बघण्यासाठी येत असत. सिस्टरपण काळजीत होत्या. ताप कसा काय उतर नाही? डॉक्टरांनी एक इंजेक्शन लिहून दिले. ते इंजेक्शन मिळत नव्हते. आऊट ऑफ स्टॉक होते.

फादर रोज आपली गाडी घेऊन जायचे. इंजेक्शनच्या शोधात. पण मिळत नव्हते. माझी आई रोज पवित्र माळेची जपमाळ श्रद्धेने करत असे. त्या आशेवर ती होती. पवित्र मारियेने माझ्या आईची प्रार्थना ऐकली. आणि फादरांना इंजेक्शन मिळाले. आई रोज पवित्र माळ माझ्या उशाखाली ठेवत असे. असे करता करता मला बरे होण्यासाठी एक महिना लागला. मिशनरी फादरांनी माझी खूप काळजी घेतली.

माझा दुसरा अनुभव असा होता की... माझी आजी रात्रीअपरात्री कितीही वाजता उठली की जपमाळ करत असे. जपमाळेतून तिला खूप प्रेरणा मिळत असे. त्या भावोत्कट अवस्थेत तिला कधीपण पवित्र मारिया दिसत असे.

माझे लग्न झाले होते तेव्हा मी तिला भेटायला गेले. तेव्हा मी घराच्या दारातच उभी असताना ती म्हणाली, "बाई हे बघ मला पवित्र मरिया कितीदा मला दिसते. मला विचारते... तुला दिसते का?" मी तिच्याकडे बघतच राहिले. मी तिला बोलले "तुला दिसत असेल कारण तू नेहमी जपमाळेच्या प्रार्थनेत असतेस"

माझा तिसरा अनुभव... मी सेंट लूक हॉस्पिटलमध्ये काम करत असताना तेथे एक नवीनच लग्न झालेली महिला कोमात होती. ऍडमिट झाली होती. त्या महिलेची पूर्वाश्रमीची सर्व हिस्ट्री कहाणी विचारली असता. ती श्रीरामपूरमधील एका खेड्यागावातील होती. नवीन लग्न झाल्यामुळे दोघे नवरा बायको उभयता फिरायला गेले असता, त्यांच्या गाडीलि अपघात झाला. तिचे मिस्टर जागच्या जागीच गेले. हे तिने पाहिले आणि तिला धक्का शॉक बसला. ते पुणे येथे जवळच्या रूबी हा◌ॅल हॉस्पिटलमध्ये तिला घेऊन आले. आणि तिच्यावर उपचार सुरू झाले. दीड महिना झाला तरी काही प्रगती दिसून आली नाही.

तेव्हा तिच्या आई-वडिलांनी डॉक्टरांना रिक्वेस्ट विनंती केली... आमच्या गावी एक मोठे हॉस्पिटल आहे आम्हाला तिला तेथे घेऊन जायचे आहे. डॉक्टरांनी परवानगी दिली. आणि त्यांनी तिला श्रीरामपूर येथील प्रसिद्ध सेंट लूक हॉस्पिटलमध्ये दाखल केले. तिला सर्जिकल वॉर्डमध्ये ऍडमिट करण्यात आले. कारण तिच्या पाठीवर मोठमोठे बेडसोर झालेले होते. विशेषकरून तिची आई तिच्यासोबत असे. ती मुलगी २१,२२ वर्षाची होती. सुंदर नि गोरीपान अशी होती. आणि तिला दिवसही गेले होते. दोन महिने झाले होते. तिची आई तिच्या नेहमी जवळ असे. मी तिला बोलले "तुला मरियामाता दिसत असेल. कारण तू एवढी जपमाळ करते. तीच या तुझ्या मुलीला वाचवेल." आणि मुलगी वाचली. ती सकारात्मक प्रतिसाद देऊ लागली.

मात्र अजूनही ती कोमातच होती. फक्त डोळे उघडे होते. अजूनही शरीराची काहीच हालचाल नव्हती. आम्ही तिची ड्रेसिंग करत असत. दिवसातून पाच सहा वेळा तिची पोझिशन बदलत असत. नाका तोंडात नळी होती. त्यातून तिला फीड देत असत. कुटुंब हिंदू होते. पण तिची आई हॉस्पिटलच्या आवारात

असलेल्या पवित्र मरिया हिच्या पायाशी डोंगराजवळ जाऊन रोज एक मेणबती लावून प्रार्थना करत असे. आम्ही तिच्या आईला धीर देत असू. तिच्यात हळूहळू सुधारणा होत होती. मारीया माता धीराने सहाय्य करीत होती. ती तरूणी बोलत नसे. पण आमच्याकडे एकटक बघत असे. आम्ही मात्र तिच्याशी बोलत असू. मातेकडे प्रार्थना करीत असू. सात महिने ती इस्पितळात होती. सातेक महिन्याने तिने इस्पितळातच सुंदर मुलीला जन्म दिला. आम्ही तिची नि बाळाची चांगली काळजी घेतली.
आईबाळाला व्हीलचेअरवर बसवून फिरवित असू. तिच्यामध्ये खूप प्रगती झाली. पवित्र मरियेने तिच्या आईची प्रार्थना ऐकली. ती पूर्ण बरी होऊन तिच्या मुलीसह घरी गेली. तिच्या आईने हाॅस्पिटलभर पेढे वाटले. आईच्या भक्ती श्रद्धा व आशा अशा जपमाळने नामस्मरणाने तिला बरे केले.....

म्हणून आशेने संयमाने केलेल्या मरीयेच्या नामजपात जपमाळेत ही एक अदभूत शक्ती आहे. न उलगडणारे रहस्य आहे. विश्व विजयाचे आणि मानवी शांततेचे प्रतीक आहे.

ह्याच श्रद्धेने आपण या अशांत युद्धसदृश जगासाठी पवित्र मरीयेच्या मध्यस्थीने विश्व शांतीसाठी प्रार्थना करूया... जय पवित्र मातादि

मीना बनसोडे.

येशूचे प्रेरणादायी स्वर्गरोहण... आणि पवित्र आत्मा अन्वयार्थ!! वेन्सी डिमेलो.

येशूचे स्वर्गरोहण आणि पवित्र आत्म्याचे आगमन येशूच्या या विचारांच्या प्रेरणेचे विश्वासणाऱ्यांचे असे दोन मतप्रवाह नि श्रद्धास्त्रोत ह्या जगात आहेत.

ही विचारसरणी येशू ख्रिस्ताच्या व्यक्ती पुजेसाठीची, चर्च प्रणित भक्तीसाठीची, पूजाअर्चेसाठीची आहे असा एक मतप्रवाह आहे. आणि दुसरा मानव मानवेतर सक्रीय सेवेची ही आराधना आहे? असा एक दुसरा मतप्रवाह आहे. तर काही दोन्ही अत: प्रेरणा मानतात...

ह्या दोन्ही प्रेरणा, हे श्रद्धेचे स्त्रोत जागतिक चर्चमध्ये आपणास प्रकर्षाने पहावयास मिळतात. आणि ह्या दोन्ही विचारात दोन्ही सिद्धांतात भाविक व श्रद्धावंत सेवक समाधान मिळविताना दिसतात....

पुनरुत्थानानंतर चाळीस दिवसांनी
येशू आपल्या शिष्यांना ठराविक पर्वतावर घेऊन जातो. आणि प्रेषितांच्या*डोळ्यांदेखत येशू स्वर्गात गेला असे*भावोत्कट वर्णन ह्या दृष्याचे बायबल करते....*पवित्र आत्मा मी तुमच्यासाठी धाडेन जो तुम्हाला केवळ भक्तीची नव्हे तर मानवी सेवेची प्रेरणा देईल. असे आश्वासन देतानाचे शब्दही येशूच्या तोंडी घातल्याचे वर्णन बायबलात आढळते....

यावर पुरोगामी विचारांच्या बायबल अभ्यासकांचे मत असे की.....
देव एक अद्भुत शक्तींनीशी स्वतः समोर येऊन माणसाला दर्शन देत नसतो. तर तो माणसाच्या प्रेम दया क्षमा शांती सेवा स्वातंत्र्य समता बंधुता एकता अशा अंत:प्रेरणा जागृत करतो. ज्या येशूने स्वतः जागवल्या. ही महाशक्ती माणसाच्याच करुणामयी डोळ्यांनी जगाकडे पहाते. आपल्याच हातांनी गरजवंताला मदतीचा हात देत असते....

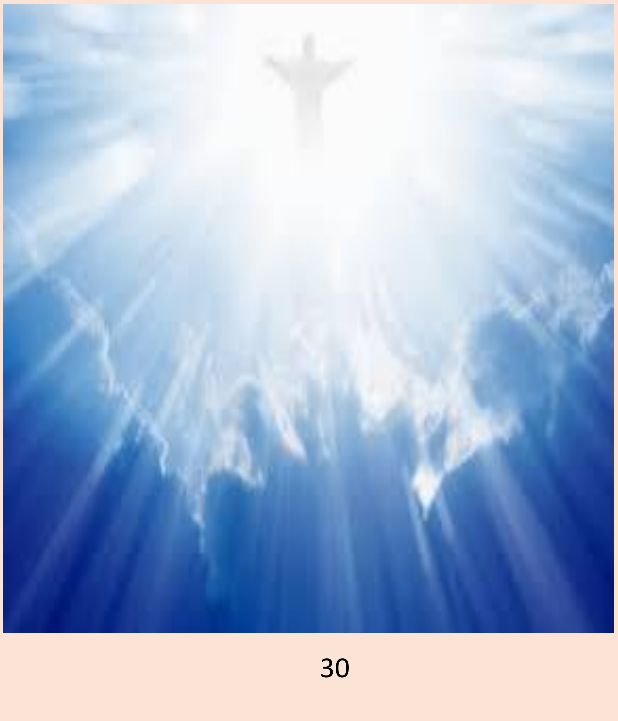

म्हणूनच मदर तेरेसांचे आणि बाबा आमटेंचे आणि अनेक सेवाभावी संतांचे करुणामयी हृदय नि सेवेचे हात हे
ख्रिस्ताचेच असतात. ही जाणीव येशूला अभिप्रेत असलेला पवित्र आत्मा माणसाला करून देत असतो.

जेथे वेदना व्याकुळ जीव तळमळत असतात, तेथेच सेवेद्वारे देव स्पर्श होत असतो. पर दुःखाने रडला प्राणी देव प्रकटला त्याच ठिकाणी...

ही खरी येशूला अभिप्रेत असलेली पवित्र आत्म्याची प्रेरणा.... म्हणून येशूचे दिव्य दूत प्रेषितांना जागृत करीत म्हणतात... " अहो गालिलीकरांनो. आकाशाकडे दृष्टी लावून काय बसलात. नगरात जा आणि येशूचे सेवाकार्य सुरू करा...
हा झाला येशूकडे पाहण्याचा ज्ञानमार्ग प्रबुद्ध हेतु. विवेकी सोपान.... जो चर्चला अभिप्रेत आहे.

म्हणून या विचारातून प्रेरणा घेऊन चर्चने ज्ञानासाठी शाळा कॉलेजे विद्यापिठे उघडली. शुश्रुषा नि आरोग्य सेवेसाठी दवाखाने काढले. अन्याय होतो तेथे न्यायासाठी लढू लागले वगैरे....

सोबतच चर्चचा दुसरा मार्ग आहे. भावोत्कट भक्तीचा मार्ग यात पूजाअर्चा, कर्मकांड, त्यासाठी प्रार्थना सभा, नवदिन भक्ती, सण सोहळे आदी पाळले जातात. आणि हा सगुण मूर्ती पुजेचा मार्ग सोपा सोपान ख्रिस्ती भाविक अनुसरतात. देवाचा अनुभव घेतात. हा मार्ग येशूच्या काळीही होता.

मात्र सेवेशिवाय मंदिरात बाजार मांडणाऱ्यासाठी येशूने आसूड ओढला होता. त्याचेही वर्णन बायबलमध्ये आढळते. येशूला येथे समाजमंदीर अभिप्रेत आहे. समाज सेवा हवी आहे. हे लक्षात घ्या.

ही भक्तांची ओठांनी केलेली प्रार्थना व अंधभक्ती पाहून येशू पुढे एके ठिकाणी म्हणतो. प्रभो प्रभो म्हणणाऱ्यांचा प्रवेश स्वर्गराज्यात होणार नाही. हे अंधभक्त पृथ्वीवरही स्वर्ग निर्माण करू शकणार नाहीत. तर जे लोक
माझ्या मानवी सेवेनुसार चालतील आचरण करतील त्यानाच स्वर्गाचा अनुभव येईल. समाधान लाभेल. जीवन सार्थकी होईल.

असे दोन मतप्रवाह निर्माण व्हायला
राजेशाही, सत्तासंघर्ष कारणीभूत आहे.
एकदा का धर्माला राजाश्रय मिळाला की
धर्म बरबाद होतो. ह्यातून संख्यात्मक वाढ जरूर होते. मात्र धर्म आपली गुणात्मकता गमावून बसतो...

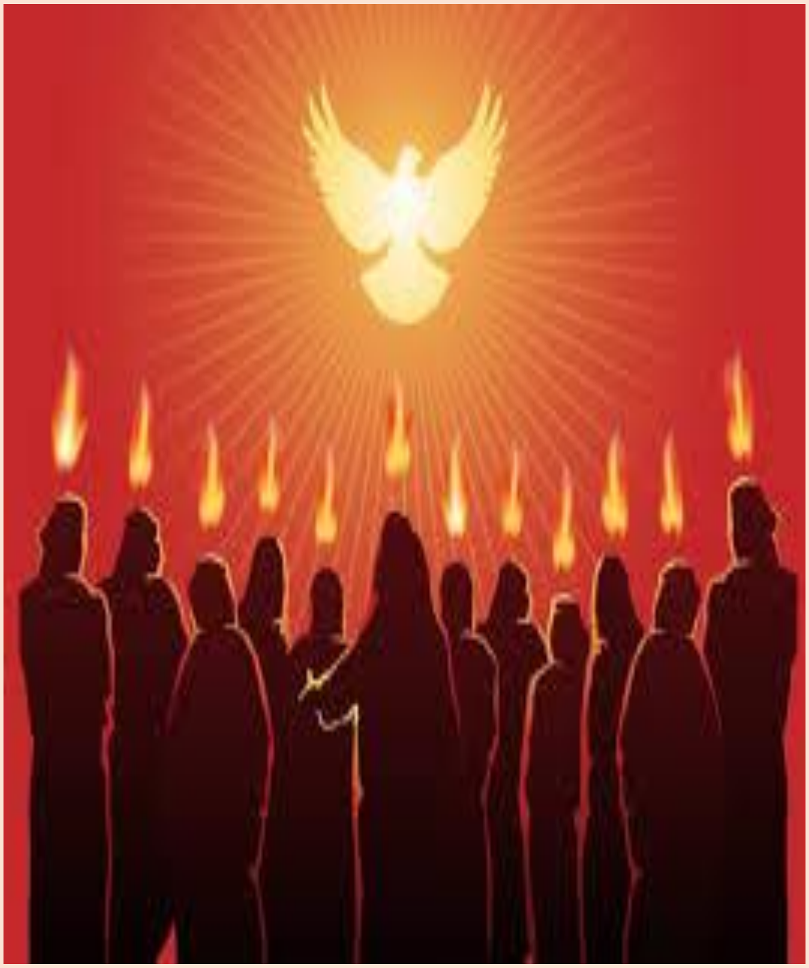

अशोकाने बुद्धधर्म स्वीकारला मात्र सत्य धर्माची पिछेहाट झाली. येशूच्या धर्माबाबत ही असेच घडले. माता हेलन आणि पूत्र कॉन्सेनटाईन राजा ह्याने तिसऱ्या शतकात ख्रिस्ती धर्म स्वीकारला. धर्माची ऐहिक भरभराट झाली. भव्य इमारतींची, कलाकुसरांची मंदिरे उभी राहिली. मात्र मंदिरातून समाज बांधणी रोडावली. नैतिकतेच्या शेतामध्ये निंदणच अधिक वाढले. लोक शेजार धर्म सेवा धर्म विसरले. हे हरएक धर्मसंस्थापकांचे दुर्दैव असते....

प्रेषितांचा हा धर्म अती भावनिक बनवून राजे लोक आपले राज्य आपली सत्ता वाढविण्यासाठी नि राखण्यासाठी धर्माचा असा लिलया स्वार्थी उपयोग करतात.

येशूने ज्यासाठी आपल्या जीवनात धर्मांध राजांबरोबर संघर्ष केला. त्याच विचारांच्या राज्यांनी येशूचा धर्म आपल्या साम्राज्यासाठी वापरला. धर्म गिळंकृत करून आपले साम्राज्य वाढविले. हा आजवरचा इतिहास आहे.

असे हे होणार हे येशूला ठावूक होते. म्हणून त्यांने स्वर्गरोहणावेळी. आणि पवित्र आत्म्याची ओळख परिचय करून देते वेळी. सम्यक धर्म पालनासाठी सद्सद्विवेक बुद्धीसाठी (Discernment. साठी) पवित्र आत्म्याची देणगी माणसांना दिली. जे
लोक तसा विचार करून जगात जीवन

जगतात. तेच खऱ्या अर्थाने मानवतेचे
जीवन जगत असतात. उरले सारे भक्त
भक्तीत रममाण होतात. आणि हेचं पृथ्वीवरील स्वार्थी राजांना अभिप्रेत असते. हवेसे असते...
म्हणूनच जगातील धर्मात फारच कमी गुणात्मक संख्या असते.